

Tímhle to začíná.

V práci nás informují o jednání, které právě probíhá mezi vedením a zástupci zaměstnanců. Anebo ne, formulují to trochu jinak – mluví o přípravách na budoucnost a posílení klíčových činností. Každopádně to vyjde nastejno, pětadvacet lidí je propuštěno. Já mezi nimi nejsem, ale v práci už to není jako dřív. Rozhodnu se odejít. Přestože nemám ponětí, kam půjdu, hned se mi uleví.

Před více než deseti lety jsem si začala vyměňovat dojmy a myšlenky s jistou japonskou dvorní dámou z desátého století, Sei Šónagon. Její dílo, *Makura no sóši* neboli *Zápisky pod polštář*, jsem četla na kurzu japonské literatury na univerzitě a okamžitě si ho zamilovala. (No dobře: nepřečetla jsem ho celé, protože místy je celkem obtížně pochopitelné, ale seznámila jsem se s anglickým překladem.) Během let mě Seiiny proslulé seznamy inspirovaly k plánování celé řady věcí, občas s větším, občas s menším úspěchem. Jednou jsem vyrukovala se zhruba desetistránkovým rukopisem a poslala ho své kolegyni redaktorce, která ho okomentovala následovně: „Zajímavé, ale co to je?“ Nevěděla jsem.

Ach jo, Sei, nechápou tě (mě) ani v jednadvacátém století.

Napadne mě, že si vezmu roční sabatíkl. Pomyslím si, že odletím do Japonska studovat Sei Šónagon, budu psát o ní i o sobě – a co je vůbec nejšílenější, začnu žít přesně v souladu s tímhle prozatím fiktivním dokumentárním projektem. Nemám ponětí, jestli je vůbec možné, abych sabatíkl dostala, ani z čeho bych žila, kdyby se to stalo. A to nemluvím o tom, jestli bych dokázala napsat knihu, byť celé roky pracuju s texty druhých lidí.

Otevřu prázdný zápisník, který jsem si před rokem koupila v Tokiu. Na jeho obálce je obrázek rozzlobené holčičky od

japonského umělce Jošimota Nary. Bojím se uvěřit, že by k něčemu takovému mohlo skutečně dojít, že bych skutečně mohla být aktérkou podobného dobrodružství, a tak pro jistotu píšu ve třetí osobě, abych si zachovala určitý odstup:

Mie přiklepnou roční sabatíkl. Odjede do Japonska a bude studovat Sei Šónagon. Odněkud jí jako zázrakem pošlou peníze, se kterými vyžije celý rok. Pak bude cestovat, kam se jí zamane. Bude z toho úžasných a vzrušujících dvanáct měsíců a Mia o nich napíše knihu. Potom bude žít až do konce života spokojeně a jen přemýšlet, co dalšího báječného udělá.

Je 5. října 2009, je mi třicet osm let. Tímhle to začíná. Víím to.

V noci spím po dlouhé době dobře a sním o svém novém životě. Ve snu se svou parťáčkou Ullou v žulové budově nakladatelství, kde pracuju, objevím nové křídlo. V jeho velkém sále připomínajícím továrnu jsou okna zabírající celou stěnu. Je z nich vidět na zelený trávník, který vypadá jako odněkud z ráje a táhne se až k obzoru. Na trávníku se pasou divocí koně.

Takovýhle že může být život? pomyslím si.

*

[SEI ŠÓNAGON PÍŠE]

Příjemné věci

Když objevíte hromadu příběhů, které jste ještě nečetli.

Nebo dostanete do rukou druhou část příběhu, jehož první část se vám líbila, byť se z něj často vyklube zklamání.

Někdo roztrhal dopis a zahodil ho. Při sbírání kousků si všimnete, že mnoho z nich dokážete poskládat dohromady.